

မိကိုးရူးလင်

စွဲရစ်နှောင်ဖွဲ့ပါလို့

အခန်း(၁)

ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ် တက်နေသော မောင့်ကို နှိုးရတာ မမ နေ့စဉ် လုပ်လေ့ရှိသော အလုပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ။

မမက မောင်ဟု ခေါ်သော မကြာခင်ကမှ မမတို့ အိမ်ကို ကျောင်းတက်ရန် ရောက်လာသော ရဲမင်းမောင်သည် ခပ်ဆိုးဆိုး ကောင်လေးတစ်ကောင် ဖြစ်၏။

အိပ်ပျက်ကြီးသည်။ ။

ငပျင်းလေး..

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကိုပင် နှစ်နှစ်လောက် ဖြေယူရသော ကောင်လေး။

ဉာဏ်မကောင်းတာ မဟုတ်။

ပျင်းတာ။

မိဘတွေက ချမ်းသာကြွယ်ဝသော်လည်း နယ်အစွန် အဖျားမှာ ဖြစ်နေကြသည်။ ။

ရန်ကုန်ခေါ်၍ မရပေ။

မောင့်နာမည် ရဲမင်းမောင်ဖြစ်ပေမဲ့ မောင့်မိဘတွေရော ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေကပါ မောင်ဟု ပဲ ခေါ်ကြသည်။ ။

ချစ်စနိုးနှင့် မောင်ဟု ပဲ ခေါ်ကြတာ။

မောင့်မိဘတွေနှင့် မမမိဘတွေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မောင်တို့ မမတို့ မွေးပြီးတဲ့ အခါ
အတူနေထိုင်ခဲ့ကြသော... ဆွေမျိုးအရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကြသော မိတ်ဆွေ
တွေသာဖြစ်ကြသည် ။

"မောင်...ထတော့လေကွာ။ ကျောင်းတက်ရမယ်..."

မောင်က မထ။

အခန်းအပြင်ဘက်ကနေ တံခါးကို အသာခေါက်ပြီး မောင့်ကို နှိုးနေ
မိသည် ။

"ဒေါက်...ဒေါက်..."

"ဒေါက်.."

"မောင် "

"မောင် "

မောင်လှုပ်ရှားသံ မကြားရ။

ငြိမ်သက်နေသည် ။

မမစိတ်ပူသွားမိသည် ။

အရင်ကဆို...

မောင်..မောင်ဟု နှစ်ခါလောက် အသံပြုလိုက်သည် နှင့် မောင်နိုးပြီ။

မမရေ မောင်နိုးနေပါပြီဟု မောင်က ပြန်ဖြေတတ်သည် ။

"မောင် "

"မောင် "

"ဒုန်း"

"ဒုန်း"

"မောင် "

မမစိတ်တွေ ပူ လာပြီး မောင်အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်း ထုမိနေသ
ည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားသော မေမေက ဈေးသွားကာနီး သူ
မအနားသို့ ရောက်လာ၏။

"မမ "

"ဟင် "

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထုပြီး နှိုးနေရတာလဲကွယ်၊ မောင် အိပ်ပါစေ
..."

"ကျောင်းတက်ရမယ်လေ ...မေမေ "

"ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်လေ သမီးရဲ့ ...တနင်္ဂနွေနေ့ လေ..."

"ဟင်.."

ဟုတ်သားပဲ။

မောင်တို့ ကျောင်းပိတ်ရက်။

မေမေ့ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မမကြည့်မိလိုက်သည် ။

"သမီးရော ဘယ်သွားစရာရှိနေသေးလဲ..ကျူရှင်ရော ရှိလား"

"ရှိပါတယ် မေမေ "

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော...မေမေက ဈေးကိုခေါ်သွားမလို့ ..."

"မမကျောင်းစာတွေ အရေးကြီးလို့ မေမေ...မလိုက်တော့ဘူးနော်"

"အေး...အေး....မောင်အိပ်ပါစေ....ညက မောင် တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး...မေမေ တရေးနိုးတော့တောင် မောင်ထမင်းစားခန်းဘက် ထွက်လာတာနဲ့ ဆုံမိသေးတယ်"

မေမေထွက်သွားသည်။ ။

ညက

တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူးတဲ့ ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

မောင့်ကိုကြည့်ရတာ အခုတလော အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ။

တစ်စုံတစ်ခု ရှုပ်ထွေးနေသလိုပင်။

တွေးနေတတ်သည်။ ။

အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာဖြင့် ရှိနေတတ်၏။

အရင်ကဆို..

မမနှင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ စကားမပြောတော့ပေ။

မောင်..

ပြောင်းလဲနေတာတော့ အမှန်ပဲ။

မမ အတွေးတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးသွားရပြန်ပြီ။

မောင်ဟု မမနှိုးမည်ပြုပြီးမှ စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး ပြန်လည်ထွ

ကံလာခဲ့သည်။ ။

မမ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်မိသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ စူးနှင့်စွာဖြင့် မမ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ မောင်နဲ့ မ
မငယ်စဉ်က တွဲပြီးရိုက်ထားတဲ့ ပုံလေးကို ကြည့်နေမိ၏။

အဲဒီတုန်းက..

မောင်က ရှစ်နှစ်။

မမက ဆယ့်နှစ်နှစ်။

မောင်နှင့် မမ အသက်ချင်းက သုံးနှစ်ပဲ ကွာသည်။ ။

မမဆိုတဲ့ နာမည်တွင် ရတာလည်း မောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်၏။

မောင့်ကို အန်တီနိုင်က မွေးတော့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဖြစ်
တဲ့ မမလည်း အရမ်းချစ်ပြီး မမ မမဟု ပြောရင်း ကနေ မမဟု ပဲ နှုတ်
ကျိုးသွားရသည်။ ။

မမနာမည်က မျက်ဝန်းရှင်။

လှပသော..။

ချောမောသော။

အိစက်နေသော

မျက်ဝန်းရှင်ဆိုတဲ့ မမသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိဘတွေရဲ့ တစ်ဦး
တည်းသော သမီးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။

ဖေဖေက အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်။

မေမေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်သည်။ ။

စီးပွားရေးက ပြည့်စုံ၏။

ဘာမှ မပူရ။

မမကိုလည်း အလိုလိုက်သည်။ ။

မောင့်ကို မွေးမှ မမဘဝမှာ မပြည့်စုံတာတွေနှင့် စိတ်သောကတွေ
ရောက်ရသည် ဟု ပဲ ပြောရမလား။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးမမသည် အန်တီနိုင်က မောင်လေးမွေး
သောအခါ အလွန်အမင်း ချစ်ခင်မိသည်။ ။

မွေးစလေးထဲက မမ မမနှင့် မောင်လေးကို ချစ်ခဲ့၏။

မမကလေ မမကလေဟု အမြဲတမ်း မမဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို ထည့်
ထည့်ပြီး ပြောဆိုတတ်လာသည်။ ။

ဖေဖေနှင့် မေမေကလည်း မောင်မွေးပြီးတဲ့ နေ့ကစပြီး မမဟု ပဲ ခေါ်
တော့သည်။ ။

မျက်ဝန်းရှင်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးပင် ပျောက်နေတတ်သည်။ ။

မမဆယ်နှစ်သမီး အရွယ်တွင် မေမေက ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကို
အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့၏။

မောင်နှင့် ဝေးသွားသည်။ ။

ဒါပေမဲ့...

ကျောင်းပိတ်တိုင်း မောင့်ဆီကို ရောက်အောင်သွားတတ်သည်။ ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အကြာကြီးပဲ နေခဲ့၏။

မောင့်မိဘတွေကလည်း မမကို သမီးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ကြသည်။ ။

"မောင်က အရမ်းငယ်လေး မမရေ...စာလည်း မကျက်ဘူး.. အပြင် ထွက်တာပဲ များ နေတယ်"

မောင့်မေမေသည် မောင့်ကို မနှိုင်းပေ။

တစ်ဦးတည်းသော သားလေးဖြစ်၍ အလိုလိုက်ထားခဲ့ကြသည်။ ။

မောင်က ငယ်လေး...။

အိပ်ပုပ်ကြီးသည်။ ။

ကျောင်းစာကို အလေးအနက် မထား။

အပြင်မှာ ပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်နေချင်သူ ဖြစ်သည်။ ။

"မောင့်ကို ကြည့်ပြောဦးနော် မမ...ဆယ်တန်းဖြေရတော့မယ့်ဟာ... ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းတွေဆက်တယ်...ရည်းစားထားတယ်"

"ဟင်.."

မမ....

အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။ ။

စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့် မောင့်ကိုမေးရ၏။

"အဟက်"

"မောင် ဘာရယ်နေတာလဲ..."

"မမကြောင့် ရယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး...ကောင်မလေးတွေ အကြောင်း တွေးပြီး ရယ်တာပါ."

"ကြည့်စမ်း...မမနဲ့ စကားပြောနေတာတောင်
ကောင်မလေးတွေအကြောင်း တွေးနေတာပဲလား"

"မမကလည်း ဗျာ ...မောင်က ကောင်မလေးတွေအကြောင်းပဲ တွေး
ချင်နေတာ...ဖီးလ်လေ ..ဆူပါဖီးလ်..."

"တော်စမ်း..."

မမ ဒေါကန်သွားမိသည်။ ။

ပညာရေးကိုတော့ မောင် ဂရုမစိုက်ချင်ဘူးဟု အကြောင်းပြမိ၏။

"မောင်..."

"ဟင်..."

"ဆယ်တန်းမှာ ခဏခဏကျနေတာ...မောင်မရှက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"မောင်..အဲဒီလို ပေါ့ပျက်ပျက် နေတာကို လုံးဝမကြိုက်ဘူးနော်..."

"မမကြိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး...မောင်က ကောင်မလေးတွေကိုပဲ ကြိုက်
စေချင်တာ"

"မောင်"

"ဟား...ဟား...ဟား..."

မောင်သည် မမကို ဘယ်တော့မှ အရေးတယူ မရှိခဲ့ပေ။

ကောင်မလေးတွေကိုပဲ မောင်က စိတ်ဝင်တစား ရှိနေသည်။ ။

မမ...

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ..

မောင် အရမ်းဆိုးတယ်..

မမကို ဘယ်တော့မှ အရေးစိုက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။

မောင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။

အသက်အရွယ်ရလာတော့ ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညား ချောမောလာ၏။

"မောင်...မင်းဘာဖြစ်လို့ ဆိုးနေရတာလဲ"

မောင်..

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို နှစ်နှစ်ဖြေရသည် ။

အောင်တော့ အမှတ်ကောင်း၏။

စာကျက်ရမှာ အလွန်ပျင်းပေမဲ့ မောင်က ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်သည် ။

မောင့်မိဘတွေက မောင့်ကို ရန်ကုန်လွှတ်လိုက်တာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ နားလည်အောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ လေ့လာဖို့ ပဲဖြစ်သည် ။

"ညက မောင် တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး"

မေမေက ပြောသွားသည် ။

မောင်ဘာလို့ မအိပ်တာလဲ။

မမကရော မောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖြစ်သည်းလွန်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည် ။

အိပ်တာက အစ။

လှုပ်ရှားသွားလာတာက အစ။

အစားအသောက် အနေအထိုင်တွေအားလုံး မမကတော့
ဂရုတစိုက်ကြည့်လွန်းသည် ။

မောင်ကသာ။

ငယ်စဉ်လေးတည်းက မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ ရေပန်းစားလွန်း
သော မောင်။

ကျောင်းသွားရဦးမည်။

မမက နောက်ဆုံးနှစ်။

ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး ရေပန်းအောက်သို့ ဝင်လိုက်မိသည် ။

မျက်ဝန်းရှင်ဆိုတဲ့ မမလည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ချောမောတာပါပဲ။

မြင်ရသူ ငေးရတာ။

မောင်...။

မမထက် တခြားကောင်မလေးတွေကိုပဲ နှစ်သက်မြတ်နိုးနေတာ မ
ဟုတ်လား။

မောင်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေကို ရယူချင်နေသော မမသည် မောင်နှင့်ပတ်
သက်ပြီး အသေးအမွှားလေးကအစ ပြုစုယုယပေးခဲ့သည် ။

အလေးအနက် မရှိတဲ့ မောင်က မမကို ဂရုပင်မစိုက်ပေ။

ရေပန်းအောက်မှာ မမခန္ဓာကိုယ်လေးရောက်နေပေမဲ့ မမရင်ထဲမှာ
ပူလောင်လောင်ကြီး ဖြစ်နေသည် ။

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို စုထော်ပစ်ချင်နေမိ၏။

မောင်..

မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

ကောင်မလေးတွေနဲ့ များ ရှုပ်နေလား စုံစမ်းရမယ်။

မင်း..ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ မကြိုက်ရပါဘူး။

မမ..

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည် ။

အလှအပတွေ ပြင်သည် ။

မှန်ထဲမှ မမရုပ်သွင်က ချောမောလှပလွန်းနေ၏။

ကြည့်စမ်း။

မမမှာ ဘာလိုအပ်နေလို့ လဲ။

ငွေရော..။

ဂုဏ်ရော..။

လှပချောမောတာရော...။

ဟွန်း...

ရွာနားကမြက် ရွာနွားမစားဘူးဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲလား။

အလှအပတွေပြင်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည် ။

မောင်မနှီးသေး။

မမစာအုပ်တွေပိုက်ပြီး မောင့်အခန်းနား ပြန်ရောက်လာ၏။

မောင့်ကို နှိုးသွားမယ်။

ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ အိပ်ရေးပျက်နေရတာလည်း ဆိုတာ
မေးကြည့်ရမယ်။

မောင်ဘာတွေ တွေးနေလဲ။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

မမက လူနွေ သိက္ခာကြီးမားစွာနဲ့ နေထိုင်သူပါ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အပေါ် မိန်းကလေးက စပြီး စိတ်ဝင်
စားချစ်ခင်နှစ်သက်တာမျိုး မမတို့ မြန်မာလေ့ထုံးစံက ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။

အပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ မှာ ။

အရှက်အကြောက် ဘယ်လောက်ကင်းမဲ့နေမလဲ။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

"မောင့်ကို စောင့်ရှောက်ပါ မြသီတာ...သမီးလေးကလည်း မောင့်ကို
အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးတော့ သားကို အဆောင်မှာ ထားတာထက် မင်း
တို့ အိမ်မှာ ထားတာက ပိုပြီးစိတ်ချရတယ်"

မောင့်မေမေက မမအမေ ဒေါ်မြသီတာကို အသေအချာအပ်နှံခဲ့သည်

။

"မမ"

"ဟင်..."

"မောင့်ကို ဂရုစိုက်ပြီး ဆုံးမသွန်သင်ပါနော်....မမက မောင်လေးကို
ငယ်စဉ်လေးထဲက သိပ်ချစ်တာပဲ..အန်တီနိုင် စိတ်ချရတယ်..."

မောင်...

ရှင်ကို မမဆီမှာ အပ်ထားတယ်နော်။

ငယ်စဉ်လေးထဲက မောင့်ကို မမချစ်တာလည်း လူကြီးတွေအားလုံး သိတယ်။

မောင်ဘာလို့ မသိရတာလဲ။

မမအပေါ် နွဲ့ဆိုးဆိုးချင်ပြီး သူ့အလုပ်တွေ ဝေယျာဝစ္စတွေ ခိုင်းစေချင်တာက လွဲပြီး အလေးအနက်မရှိပေ။

မောင့်ဘက်က အစ်မအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံနေခဲ့သည် ။

မမဘက်ကသာ။

မောင့်အခန်းရှေ့မှာ ကျွန်မ ငေးကြောင်စွာ ရပ်နေမိသည် ။

နှိုးလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

အိပ်ရေးပျက်နေတော့လည်း မောင်အိပ်ပါစေဆိုပြီး မနှိုးရက်အောင် ဖြစ်နေသည် ။

"ဟင်း..."

မမ...

သက်ပြင်းမောကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

မောင်ရယ်..

မနှိုးတော့ဘဲ မောင့်အခန်းရှေ့ကနေ မမထွက်လာမိသည် ။

"မောင့်မှာ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးပဲ ..အန်တီနိုင်တော့ သားကိုစိတ်ပူတယ်။ မမကြည့်ပြီး ဆုံးမပါဦး..."

မောင်...

ဒီမှာ ..

ရောက်တာတောင် မကြာသေးဘူး၊ ဘယ်ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်နေပြီလဲ။

ကောင်စုတ်လေး..

စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ကြီးနှင့် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည် ။

အခန်း(၂)

"အား.."

မောင်နှိုးသွားသည်။ ။

စောစောက..

မမလာနှိုးတာကို မောင်သိသည်။ ။

မနှိုးပေ။

ညက

အိပ်ရေးပျက်သွားသည်။ ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့်။

ပန်းချိုးနွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံ
မိခဲ့ရသည်။ ။

မောင်နဲ့ အတန်းတူပဲ။

ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

မောင်ထက် ငယ်သည်။ ။

ကောင်မလေးက ဆယ်တန်းမှာ နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ပြီး မောင်က

နှစ်နှစ်ဖြေပြီး မှ အောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ချူးတဲ့ ။

အရမ်းချောတာပဲ။

တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်။

စင်းစင်းအိအိလေး

မောင်က (king) ဖြစ်သလို သူကမကလည်း (queen) ဖြစ်သည်။ ။

ချူး..

မောင့်မျက်စိထဲကနေ ဖျောက်ဖျက်လို့ မရတော့ဘူး။

ညက..

မောင်တစ်ညလုံးတောင် အိပ်လို့ မရဘူး။ ချူးရယ်..

မမကတော့ သူ့အိပ်ပုပ်ကြီးတယ်ဆိုပြီး ဒေါသဖြစ်မှာ ပဲ..

"အဟက်.."

ချူးအကြောင်းတွေ့ပြီး ပျော်မိသည်။ ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ချူးနှင့် မောင်မိတ်ဆွတွေ ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

"ချူး"

"ဟင်.."

"မောင် လိုက်ပို့ပေးရမလား.."

"ဟွန်း..ရှင့်နာမည်က..."

"မောင်ပါ...မောင်ငယ်ငယ်လေးကထဲက ဒီအတိုင်းပဲ နှုတ်ကျိုးနေတာလေ"

"မခေါ်ချင်ပါဘူး"

ချူးသည် ... ကုန္တေ သိက္ခာကြီးမားပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ။

မမလိုပဲ....

ချောတယ်..

ကုန္တေ ရှိတယ်။

မောင် အရမ်းစွဲလမ်း နှစ်သက်တယ်။

မမနဲ့ ကွာခြားတာက ဒီကောင်မလေးက မောင့်နာမည်ကို ခေါ်ရမှာ တွန့်ဆုတ်ပြီး ရှက်သွေးတွေ များ နေတယ်။

မောင့်နာမည်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ခေါ်နေတတ်သည်။ ။

"ဝါး"

သမ်းနေသည်။ ။

ညက တစ်ညလုံး ကောင်မလေးအကြောင်း တွေးပြီး အိပ်မရ။

မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေသည်။ ။

သန်းခေါင်ကျော်ကြီး ဗိုက်ဆာလာလို့ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်တော့ အန်တီ သီတာနှင့်တောင် သွားတိုးရသေးတယ်။

တကယ်ပဲကွာ။

ချူး...။

မောင်အိပ်လို့ မရဘူး။

ကောင်မလေးတွေ အများကြီးနဲ့ မောင်ပတ်သက် ရင်းနှီးဘူးတယ်။

ချူးလို မချစ်ဘူး။

စွဲလမ်း မနေဘူး။

အရမ်းသတိရနေတယ်။

ချူးနာမည်လေးကိုပဲ တမ်းတပြီး အော်ဟစ်နေချင်တယ်။

မောင့်ရင်ထဲမှာ ပူနွေးနေသလိုပဲ ချူး...

အိပ်ရာဝင်တော့လည်း မောင်ချူးကို သတိရနေမိတယ်။

အခု..

မောင်အိပ်ရာက နိုးနေပြီ။

ချူးကိုပဲ သတိရနေတယ်။

ခက်တယ်ကွာ။

ချူးဘာလုပ်နေလဲ။

ဘာတွေလုပ်နေလဲဟင်။

စာကျက်နေပြီလား။

မနက်စာ စားချိန်က လွန်သွားပြီ။

မောင်အိပ်ရာထ အရမ်း နောက်ကျသွားတယ် ချူး။

အမြဲတမ်း နောက်ကျတတ်ပေမဲ့ မမနှိုးတဲ့ အချိန်ထတာပဲ။

ဒီနေ့မှ ချူးအကြောင်းတွေ တွေးပြီး မမနှိုးတာတောင် မနှိုးတော့ဘဲ

အိပ်ပျော်သွားတဲ့ အထိပဲ ချူးရယ်။

မောင်ထလိုက်သည် ။

အိပ်ရေးက မဝချင်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားတာ ရှိ၍ မောင်ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

"အား...ချူး"

ရေပန်းက အေးစိမ့်တဲ့ အထိအတွေ့ကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမှုကို ချူးနာမည်လေးကို တအားကုန်းအော်ဟစ်ပြီး ဖြေဖျောက်မိသည် ။

ချူး...

မောင် အဲဒီလောက်အထိပဲ။

ရေပန်းအောက်မှာ ရေချိုးပြီး လန်းဆန်းသွားမှ ရေချိုးခန်းက ထွက်လာခဲ့သည် ။

အဝတ်အစားလဲ လိုက်၏။

မောင်က နယ်မှာ တော့ ချမ်းသာတဲ့ လူတန်းစားပဲ။

တစ်ဦးတည်းသော သား။

အရာအားလုံး ပြည့်စုံသည် ။

အပူအပင်မရှိ။

"သား ပညာလည်း ကြိုးစား၊ စီးပွားရေးလည်း လုပ်တတ်အောင် ကြည့်ထား...သီတာတို့ စကားကို နားထောင်... မမဆုံးမသွန်သင်တာလည်း နားထောင်..."

မမက မောင့်ထက် ဘယ်လောက်အသက်ကြီးနေလို့ လဲ။

အရမ်းဆရာ လုပ်တာပဲ။

လူကြီးကိုက် ဖမ်းလွန်းတယ်။

မမလည်း ကျောင်းသူပဲ ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။

မောင့်ကို အရမ်းဆုံးမသွန်သင်နေတာ မောင့်စိတ်ပျက်မိသည် ။

ချုပ်ချယ်လွန်း၏။

စာပဲကျက်ခိုင်းနေသည် ။

အလုပ်တွေအကြောင်းပဲ ဆွေးနွေးချင်၏။

မောင်မကြိုက်။

လူငယ်ဘဝကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနဲ့ ဖြတ်သန်းလိုသည် ။

ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ နေလို၏။

မမက မဟုတ်ဘူး ။

လောကကြီးနဲ့ အကြောင်းတွေ။

အခုထဲက စီးပွားရေး လုပ်ထားမှ အသက်ကြီးတဲ့ အခါ
အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမှာ တဲ့ ။

မမက တကယ်ရယ်ရတယ်။

အရမ်းလူကြီးဆန်တာပဲ။

မောင်နှင့် ငယ်စဉ်လေးတည်းက အတူနေလာတော့ မမကို အစ်မအ
ရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်မင်တွယ်တာနေမိသည် ။

"မောင် စာကြိုးစားနော်...ဘွဲ့ရအောင်လုပ်...မောင်က
ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်။ ကြိုးစားရင်ဖြစ်မှာ ...လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့
လည်း အများကြီးရှိတယ်...မောင်စိတ်ဝင်စားရင် မမရှင်းပြမယ်"

မမက စီးပွားအကြောင်းတွေ ဘာသိလို့ လဲ။

ကျောင်းသူပဲ ရှိသေးတာ။

နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူ။

ဆရာကတော့ အရမ်းလုပ်တာပဲ။

မောင်...

အဝတ်အစားဝတ်ပြီး သွားသည် ။

ချူးနဲ့ တွေ့ရမယ်..

သူငယ်ချင်းတွေကို မနက်စာကျွေးဖို့ တာဝန်ယူထားရသည် ။

မောင်အပြင် ထွက်လာခဲ့၏။

ဖေဖေနှင့် မေမေက မောင်ကျောင်းတက်ဖို့ အတွက် ကားဝယ်ပေး
ထားသည် ။

ကားမောင်းကြမ်းသော မောင့်အား မေမေက စိတ်မချ။

မမက အဆိုးဆုံးပဲ။

ထွက်ခါနီး အထပ်ထပ်အခါခါ သတိပေးကြသည် ။

မမဆို ပိုပြီး စိတ်ပူသည် ။

မောင့်သူငယ်ချင်းတွေဆီ ရောက်တော့ ချူးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ရင်ထဲမှာ အမောပြေသွားရ၏။

မောင်....

ချူးကို တွေ့ချင်နေတာပါ။

ဖြူစင်းအိနေသော ချူးသည် လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက် ဝတ်စုံ
လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းစွာ လှပနေသည်။

မောင့်ကိုယ်မောင်ပင် အံ့ဩမိ၏။

ချူး...

တကယ်ပါကွာ...

မောင့်ရင်ထဲမှာ ချူးမှ ချူးဖြစ်နေပြီ။

"ရဲမင်းမောင်...တို့ ကို အကောင်းဆုံး ထမင်းဆိုင်မှာ ကျွေးရမှာ နော်
.."

မောင်ကတော့ ချူးပါနေလို့ အရမ်းပျော်နေမိတယ်။

ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ။

မောင် သွက်လက်နေသည် ။

"ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ ရဲမင်းမောင်ရဲ့ ..."

ညှိက ပြောယူရသည် ။

မောင်ဘေးနားမှာ ချူးထိုင်နေ၏။

သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကလည်း အလိုက်သိစွာနဲ့ ချူးကို အနားမှာ
ထိုင်စေပြီး မသိမသာ ပင့်ပေးနေကြသည်။

"အကောင်းဆုံး ထမင်းဆိုင်ကို လမ်းညွှန်နော် ညှိ...မောင်က မသိ
ဘူး"

"မောင်က တောသားပေါ့လေ"

"အဟက်"

ချူးကတော့ ကျောက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်

။

ဘာမှ မပြောပေ။

"ချူး"

"ဟင်"

"ဘာစားမလဲ"

"မသိဘူးလေ"

"ချူးစားချင်တာ မောင်ကျွေးမယ်.."

မောင်ဆိုတဲ့ သူ့အသုံးအနှုန်းကို ချူးကြားရတာ ရှက်နေမိသည် ။

သူ့နာမည်က မောင်ပဲဟာ။

မောင်...

အား...

ချူး စိတ်ညစ်နေမိသည် ။

မောင်ဆိုတဲ့ လူသည် ချူးကို အလွန်အမင်း ဂရုစိုက်လွန်းနေ၏။

ချူး...ရှက်တယ်..

ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ချူးဘယ်တော့မှ အရောတဝင် မနေဘူးခဲ့။

ညိုကြောင့်...။

ချူးငယ်စဉ်လေးတည်းက မိဘတွေရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် တင်းကျပ်စွာ နေလာခဲ့ရသည်။ ။

ဒက်ဒီနှင့် မာမီက ချူးကိုချစ်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေတတ်ကြ၏။

မိန်းကလေးပေမဲ့ ချူးအိမ်မှုကိစ္စတွေ မလုပ်တတ်။

နားလည်း မလည်ပေ။

အလုပ်သမားတွေ အချွေအရံတွေနှင့် နေခဲ့ရသည်။ ။

ချူးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီးဖြစ်တော့ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးခဲ့၏။

စည်းကမ်းဘောင်သတ်ထားတဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်မျိုးပါ။

"သမီးကို ချစ်သူရည်းစား မထားရဘူးလို့ မာမီမတားချင်ပါဘူး...သမီးကို ကိုယ်လျှောက်ရမယ့် လမ်းကိုရွေးချယ်တတ်အောင် မာမီလေ့ကျင့်ပေးမယ်...ဘဝတစ်သက်တာအတွက်သမီး ရွေးချယ်တတ်ပါစေ"

ချူးအတွက် အရွယ်ရောက် လာပြီ ဖြစ်၍ မချုပ်ချယ်သင့်တော့ဘူးတဲ့ ။

"ချူး ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်တော့မယ်...သမီးဘဝလမ်းကို သမီးရွေးချယ်သင့်ပြီ...အရာရာကို ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝခရီးကို ရှေ့ဆက်မလျှောက်သင့်တော့ဘူး"

ချူးဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးတဲ့ အထိတော့ မာမီက ထိန်းချုပ်သည်။ ။

ကြီးကြပ်နေ၏။

အရာရာကို မာမီ အဆုံးအဖြတ်ဖြင့်သာ ပြုမူလုပ်ဆောင်စေသည်။ ။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ ချူးဘဝလမ်းကို ချူးရွေးချယ်တော့တဲ့ ။

ပထမတော့...

ချူးတကယ်ပဲ မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် ယောင်ချာချာကြီး ဖြစ်ရသည် ။

နောက်မှ ...

ညိုနှင့် ခင်မင်ရင်းပြီး သွားလာ နေထိုင်တတ်လာရသည် ။

"ချူး"

"ဟင်"

"ရောက်ပြီလေ"

"ဟင်"

ချူး...

အတွေးတွေ လွန်နေမိသည် ။

ထမင်းဆိုင်ကြီးထဲ ဝင်ရမှာ ပင် ချူး တုန်လှုပ်နေမိသည် ။

"ကားပေါ်က ဆင်းလေ ချူး"

"အင်း..."

ညိုက ပြောသည် ။

ချူးဆင်းလိုက်သည် ။

မိဘတွေက ငွေကြေးပြည့်စုံကြပေမဲ့ ဆယ်တန်းအထိ ချူးစိတ်တွေ လေမလွင့်အောင် အိမ်ထဲမှာ ပဲ နေရသည် ။

အပြင်ကိုထွက်ခွင့် မပြုခဲ့။

"ချူး...အလွန်အမင်း လွတ်ပြီး ပျက်စီးတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ရွေး
ချယ်လျှောက်တာမျိုးတော့ မာမီလုံးဝ လက်မခံဘူးနော်"

မာမီက ချူးကို အပြတ်သားဆုံး ပြောထားပြီးပြီဖြစ်သည်။ ။

ညှိဦးဆောင်ပြီး ထမင်းဆိုင်ကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

ကိုရဲမင်းမောင်။

မေဂျာမှာ ကင်း ပဲ။

ချောမောခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ချူးတွေးမိသည်။ ။

ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံသည်။ ။

ပေါ့ပါး လွတ်လပ်စွာ နေတတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။ ။

မာမီ..

ချူးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်။

သမီးရွေးချယ်သင့်လား။

"ချူး"

"ဟင်"

"ဘာစားမလဲ"

"ကိုရဲမင်းမောင်ပဲ မှာ ပါ"

"ချူးစားချင်တာလည်း မှာ လေ...မောင်က ချူးကို ကျွေးချင်တယ်..."

"ဟွန်း...ကျွန်မတို့ ကို မကျွေးချင်ဘူးပေါ့လေ မောင်..."

ချောနွယ်က ပြောသည်။

တခြားသူတွေက မောင်ဟု ခေါ်ကြပေမဲ့ ချူးမခေါ်ရဲပါဘူး။

နာမည်ကြီးကို ဘယ်လိုမှ ညှိထားမှန်းကို မသိဘူး။

မောင်တဲ့ ...

မောင်..

အား..

ရင်တွေခုန်လိုက်တာ..

ဟင်းတွေမှာ ပြီး ချောနွယ်တို့ ညိုတို့ က အားပါးတရ
စားသောက်ကြပေမဲ့ ချူးစား၍ မရပေ။

ရှက်နေမိသည်။

ကိုရဲမင်းမောင်ရဲ့ အကြည့်တွေကို ရှောင်ရှားဖို့ အခက်တွေ့နေမိသ
ည်။

ရှင်အရမ်းကြည့်တာပဲ။

ကြောက်တယ်။

ကျွန်မကို အဲဒီလောက်ကြီး စူးစိုက်ပြီး မကြည့်ပါနဲ့ လား။

ထမင်းစားပြီးသွားသည်။

"မောင်...ရှင် ချူးကို ပြန်ပို့လိုက်...ကျွန်မတို့ တော့ ဘတ်စ်ကားစီး
ပြီး သွားတော့မယ်နော်..."

"ဟဲ့...ညို...ချူးကိုတစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နဲ့ လေ..."

"ဘယ်မှာ တစ်ယောက်တည်းထားလို့ လဲ ချူးရဲ့ ...မောင်ရှိတာပဲဟာ
...ကျုပ်တို့ ချိန်းထားတာရှိလို့ ရှင့်ကိုတော့ မောင်ပဲ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်...
မောင်လိုက်ပို့ပေးမယ် မဟုတ်လား"

"အင်း..."

"ညို...ဟဲ့ ချောနွယ်"

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ချူးကိုထားခဲ့ပြီး ကားပေါ်
ပြေးတက်သွားကြသည်။

ချူးကျန်ခဲ့၏။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

ချူးမနေတတ်။

ကောင်မတွေ တော်တော်ရက်စက်ကြတာပဲနော်

"ချူး..."

"ဟင်..."

"မောင်လိုက်ပို့မယ်"

"ရှင်"

"ကြောက်နေလား"

ချူးခြေလှမ်းတွေ ရွေ့လျားလို့ မရအောင်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသ
ည်။

ကိုရဲမင်းမောင်က အကြည့်တွေ စူးရှလွန်းနေ၏။

ချူးယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာ မာမီတို့ တွေ့သွားရင်

...

"ချူး.."

"ဟင်...."

"ကားပေါ်တက်လေ..."

"ဟုတ်...."

မတက်နိုင်တော့...။

ကိုရဲမင်းမောင် ကားပေါ်ကို ချူးတက်လိုက်ရတော့သည် ။

ကားက ငြိမ့်ခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

ရင်ထဲမှာ အေးခနဲစိမ့်သွားသည် ။

ချူး...ရွေးချယ်မဲ့ လမ်းလား။

မဖြစ်သင့်ဟု ထင်သည် ။

ကိုရဲမင်းမောင် ချူးကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

ချူးရင်တွေ ပမ်းတွေ တုန်ပြီး အကြည့်ကို ပြန်၍ လွှဲပစ်လိုက်ရသည်

။
